

Pavel Oblak

ŠEST SONETOV

ZAGRENJENEC

Nekoč vam bom povedal in razkril,
kdo sem, kako vseskoz sem živel mučno,
kako sem v vrhu svojih let naključno
spoznal, kaj sebi v brk sem zagrešil.

Ker po naravi nisem lahkoživ,
preziral zlahka sem življenje bučno,
le v tem, kar se mi zdelo je poučno,
v samoti sem kot pesnik se mojstril.

Dosegel nisem mnogo, a dovolj
za svoj talent in skromno svoje znanje,
ki bi lahko razširil ga še bolj,
če vedel bi za pridnost in garanje ~

tako pa zdaj mi gledati je zgolj
življenja zlom in pokopane sanje.

BESEDE IZ GROBA

Jaz sem minil, ti mirno živi dalje!
 Nikar se ne žalôsti in ne daj,
 da bi bridkost premagala te kdaj
 in te vodila v pogubljenja žalje.

Življenja dan odplaknil časa val je
 in smrt prišla je lepa kot smehljaj
 na tvojem licu, me odvedla v kraj,
 ki ne poznajo zemeljske ga dalje.

Jaz sem minil in z mano je minilo
 sto tisoč muk in tek tegobnih let,
 od jutra rojstva, dokler v groba krilo

omahnil nisem in za sabo sled
 prekril s pepelom, ki za večni čas
 pred svetom je izbrisal moj obraz.

2.

Tu v zemlje nedrju v svoj nič prenikam;
 ob črvih, ki so bratje mi postali
 in ob trohnobi, ki kot ciankalij
 prinaša smrt življenja vsem oblikam.

Tu le še hladne se prsti dotikam,
 in vse od dne, ko so me pokopali,
 visim na misli, ki mi dušo žali –
 je smrt moj konec, ali ga zanikam?

Ne, konca ni, sicer bi nehal biti,
 ne vedel bi, da bil sem živ nekoč,
 kar trdim zdaj tu v jami, svetu skriti.

Nadmé samo se je zgrnila noč
 in pregnila moje ni nekdanje,
 ki zdaj od tu jih gledam kakor sanje,

3.

Tu sem na varnem, tu se ni mi bati,
da kdo lahko še s čim me prizadene;
laži in podlosti sveta strupene
ostale vse za zemskimi so vrati.

Tu je moj mir, z njim slaj pozabe hkrati:
teh vrat do tu nihče več ne odklene,
smrt dobro ve, do kje so meje njene,
zato ni moči v tem ji kljubovati.

Minil je čas, prešlo življenje moje,
prešla ljubezen in z njo hrepenenje,
a iz pepela še mi duša poje!

Le datum mojih dni, zakaj zgubljen je?
Sto svojih let bil živ sem pričujoč
ljudem in svetu, ko sem tonil v noč.

V SPOMINU MOJEM JE ZAPISAN DAN

V spominu mojem je zapisan dan,
ko sem te videl sužnjo pri »Aidi«,
ko nisem klical še: daj, pridi,
da iz mojih dni bo črni mrak pregnan!

Jaz nisem vedel, da ti polno ran
tičalo za preteklosti je zidi
in duša ni zaznala, da te vidi,
ker tvoj obraz mi bil je nepoznan.

Odprlo se nebo je, ko iznenada
sem prepoznal v obličju te sijočem
kot ženo, ki sem vedel – tebe hočem!
da mojim dnevom boš blagoslov in nada,

da boš nekoč po dnevih pretrpljenih
spočila mrtva srečna se ob meni.

ČE ME JE ČESA STRAH, ME JE ZATÓNA

Če me je česa strah, me je zatóna
življenja tvojega, ko ura pride,
ki me že zdaj skoz žalosti privede
ob tem pomisli zlá spreleta zona.

Ti mojih dni si in ljubezni krona,
dobrota, ki ji sonce ne zaide,
ki v hrepenenju sanj in lepe Vide
si ljubica mi, angel in Madona!

Ne ugasni mi, o prosim, ne umri mi,
a če ti živi več ne bo obstati,
jaz bom skrbel, da v pesmi, žlahtni rimi,

ko stala pred nebeškimi boš vrati,
te vrnem svetu, da v njegová veličje
odtisnem tvoje ljubljeno obličje.

